

... A DRUHÁ JE NÁDEJ!

Čo je to nádej? – aká je nádej kresťanov? – čo to urobí s našim životom?

Podme dnes pokračovať v našom minulom zamyslení. A začnime znova analógiou z nášho bežného sveta!

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden človek. Po rodičoch zdedil chalupu. Postaršiu, ale celkom peknú. Na strednej sa vyučil za murára, tak sa mu to celkom hodilo. Doobeda ako murár zarábala peniaze – a potom za to, čo si takto ušetril, pomaly opravoval zdedenú chalúpku. Mal s ňou veľké plány: pristaviť kúpeľňu a skutočný záchodík (teraz mal len latríčku vonku na záhrade a studňu na dvore), prerobiť kuchyňu a dať do nej kuchynskú linku, z prednej izby urobiť peknú obývačku a zo zadnej spálňu a zo stodoly dielničku... A potom vzadu, na záhrade, postaviť skleník a tam si pestovať nejaké tie papriky a rajčiny, pre seba, ale aj na predaj niečo a tak si prilepšiť...

Potom ale jedného dňa zastalo pred chalupou auto. Čierne, decentné, drahé a luxusné. V aute sedel luxusný a strašne seriózne pôsobiaci právnik. Vošiel dnu a nášmu chlapíkovi – nazvime si ho Jano – vysvetlil, o čo ide: Skúmanie a rôzne testy potvrdili, že Jano je posledný mužský potomok starobylého a veľmi bohatého Volturijského © kniežacieho rodu. A teda ich právoplatný dedič. Knieža Giovani VIII už má svoje roky a je rád, že našiel svojho dediča. A ak teda Jano (taliancky: Giovanni, zrejme už čoskoro IX.) prijíma, uznáva ho týmto pán knieža za svojho univerzálného dediča i za nástupcu na tróne celého kniežatstva. A ak teda pán Jano dovoľí, od zajtra by sem prišlo pár ľudí, ktorí by ho pripravili na všetky povinnosti, súvisiace s jeho novým postavením: jazyk, diplomacia, etiketa, základy správy majetku, administratíva,... – no a potom už nič nebráni tomu, aby sa vybral na cestu, zvitál sa so svojim vznešeným predkom a zasadol po jeho boku ako princ a dedič a budúce knieža Volturijské.

Jano hlúpy nebol, veci si overil (všetko bolo riadne overené, podpísané, opečiatkované a zastrešené veľmi, veľmi serióznou právnickou firmou zo Švajčiarska...) a, samozrejme, že túto z neba padlú ponuku všetkými desiatimi prijal!

Od tej chvíle sa všetko v jeho živote zmenilo. Ludia sa pýtali: Jano, čo s tou kúpeľňou? Už na nej nepracuješ? Ale nie, načo? Tých pár mesiacov v pohode prežijem aj na latrinke... A čo robota? Nechcel by si si nájsť nejaký lepší flek, nejakého majstra robiť, za viac peňazí? Ďakujem, nepotrebujem, tých pár týždňov je to už aj tak jedno... a čo nejaké dievča si nájsť? Rodinku založiť? Ó, vďaka, ale asi inde a neskôr, aj tak odtiaľto už zakrátko odchádzam. Vlastne som už dokonca dal v zamestnaní výpoveď... Výpoveď? A prečo? No, aby som sa čo najrýchlejšie naučil nejaké tie veci o diplomacii a etikete a tak... Etikete? Človeče, z etikety človek nevyžije! Si sa zbláznil? Ale nie, pre mňa je teraz etiketa strašne dôležitá... a tak nejaký čas budem teraz žiť z úspor, čo som si našetril... Z úspor? Jano, zbláznil si sa? Ťažko si drel, šetril, aby si si kúpeľňu postavil, kuchyňu zariadil, gauč do obývačky kúpil... a teraz to všetko len tak preješ a prepíšeš, a aj to len preto, aby si sa učil nejaké hlúposti z etikety a učil sa nejaký divný jazyk a tak? Zbláznil si sa?

Ale Jano sa nezbláznil. Naopak, to čo urobil, bolo v jeho situácii to jediné rozumné a jediné logické a čokoľvek iné – vrátane pokračovania v tom, čo žil, po čom túžil a na čom pracoval doteraz – by bolo krajne bláznivé!

Toto je to, čo Písmo nazýva *nádejou*. Podobne ako Jano z príbehu, aj my žijeme v tomto svete a staráme sa o veci tohto sveta. Podobne

ako u Jana aj u nás zaklopal jedného dňa náš Advokát, Kristus. A podobne ako Janovi, aj On nám dal ponuku: Že sám Boh nás adoptoval za svojich synov (dcéry) a svojich dedičov. A ak tomu uveríme, tak to znamená, že sa stotožníme so z toho plynúcou novou identitou: Jano od toho okamihu o sebe zmyšľá ako o budúcom Giovannim IX., kniežati a vládcovi Volturie, my zase ako o Kristovi II., Božom synovi v Synovi, budúcom kráľovi v Kráľovi – Kristovi. Obaja už teraz máme na dosah ruky veci, o ktoré opierame tento svoj pohľad na seba, ktorý sa nazýva v kresťanstve *vierou*: Jano vidí listiny a doklady, riadne overené, zhovára sa s právnikmi a s ľuďmi a učiteľmi od dvora Giovanniho VIII. My takisto už teraz vidíme prejavy Božej moci, zažívame naplnenie Duchom Svätým, učíme sa s Ním žiť a učíme sa od Neho, zažívame charizmy a dary Ducha, prežívame skúsenosť Božej lásky, Boha samotného, do ktorej nás Duch uvádza. To sú veci, ktoré sú už tu a teraz, prítomné, hmatateľné. Na nich potom zakladáme svoju *vieru*, svoju istotu v to, čo nám potvrdzujú: Jano že je potomok a dedič kniežaťa volturijského, my zase že sme adoptívni synovia a dedičia Boha Vševládneho.

Od tejto viery sa potom odvíja *nádej*, o ktorej Pavol výstižne píše: „*My sami, čo máme prvotiny Ducha, aj my vo svojom vnútri vzdycháme a očakávame adoptívne synovstvo, vykúpenie svojho tela.*“²⁴ *Lebo v nádeji sme spasení. Ale nádej, ktorú možno vidieť, nie je nádej. Lebo kto dúfa v niečo, čo vidí?*“²⁵ *Ale ak dúfame v niečo, čo nevidíme, trpezlivo to očakávame*“ (Rim 8,23-25 SSV). Všimli sme si? Najprv Pavol hovorí o tom, čo už máme a už je súčasťou našej prítomnej skúsenosti: „*prvotiny Ducha*“. Ale potom hovorí o tom, čo ešte nemáme: Jano ešte nie je vo Volturii. Ešte nesedí po pravici Giovanniho VIII., z milosti Božej kniežaťa a suveréna Volturie. Ešte ani nezdedil jeho trón a sám na ňom ešte vôbec nesedí. To všetko sa ešte len má stať. Nijako to nemôže teraz ani vidieť, ani zažiť. Môže tomu len... uveriť. Na základe toho, čo je – advokáti, listiny, potvrdenia, svedectvá,... – uveriť, že raz nastane aj to, čo ešte nie je, je to len sľúbené, ale ešte stále to nie je. A keď Jano v túto *nádej* uverí – tak úplne samozrejme a prirodzene k nej začne smerovať. Ešte včera chcel pristavať kúpeľňu a kúpiť gauč. Dnes namiesto toho chce zvládnuť taliančinu a naučiť sa umeniu diplomacie a etikety. Ešte včera sníval, ako bude v tejto chalúpku žiť vari až do konca života po boku fešnej a šikovnej manželky. Dnes už mu na tom nezáleží, naopak, chystá sa z chalúčky čo najskôr odísť preč, odsťahovať sa navždy do Voltúrie.

S kresťanom je to rovnako. Už teraz máme prvotiny Ducha, skúsenosť Boha, dary a charizmy a pod. Ale ešte nie sme vo Večnosti. „*Sme Božími deťmi, a[le] ešte sa neukázalo, čím budeme*“ (1 Jn 3,2 SSV), hovorí Ján. V to, čo sa ešte neukázalo, môžeme len uveriť. Iste, nie ľahkomyselne. Robíme to rozumne, na základe faktov, na základe skúsenosti, ktorú máme, na základ svedectva iných, ktorí sú na tej istej ceste s nami, či dokonca pred nami... A na základe toho všetkého sa rozhodujeme *uveriť* tejto *nádeji* a „*trpezlivo ju očakávať*“. Grécke slovo *hypomoné* znamená viac, než nejakú „*pasívnu trpezlivosť*“. Skôr by sa dalo preložiť slovom „*vytrvalosť*“, „*zanietenosť*“, „*zarytosť*“. A slovo *apekdechomai* by sme potom mohli chápať ako upriamenosť na niečo, k čomu smerujeme a čo nás v budúcnosti očakáva. Dohromady: *vytrvalo a zanietené pracujeme na dosiahnutí toho, k čomu neúnavne smerujeme*. Táto *nádej* potom úplne a podstatne ovplyvní

náš celý život: Dovtedy sme boli ľuďmi sveta, ako všetci ostatní. Tu bol náš život, náš domov, naše sny a naše ambície. Uvažovali sme, ako si svoj pozemský život zariadiť tak, aby bol čo najpohodlnejší, najzábavnejší, aby nám čo najviac vyhovoval, aby sme si ho čo najviac a čo najdlhšie v zdraví užívali. Keď Boh vstúpil do nášho života, ešte sa na tom ani nič nemuselo zmeniť. Len sme si možno počúvali ruky a povedali si (ako to ohlasuje tzv. *evanjelium prosperity*), že nám teraz pribudol skvelý spojenec a pomocník v tomto našom zámere: s Božou pomocou a Božím požehnaním sa nám isto všetky tieto zámary vrchovato naplnia a my prežijeme úžasný a veleúspešný pozemský život v zdraví a v hojnosti! Ale potom prišla Božia ponuka: „*V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám povedal, že vám idem pripraviť miesto?!³ Keď odidem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja... Toho, kto zvíťazí, posadím vedľa seba na mojom tróne, ako som aj ja zvíťazil a zasadol som s mojím Otcom na jeho tróne*“ (Jn 14,2-; Zjv 3,21 SSV). Toto je nádej. A ak sme tejto nádeji uverili – potom sa v našom živote už úplne a podstatne zmenilo všetko. Presne tak, ako u sv. Pavla: „*Čo mi bolo ziskom, kvôli Kristovi pokladám za stratu.⁸ A vôbec všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista⁹ a našiel sa v ňom ... zabúdam na to, čo je za mnou, a uháňam za tým, čo je predom mnou.¹⁴ Bežím k cieľu, za víťaznou cenou Božieho povolania zhora v Kristovi Ježišovi*“ (Flp 3,7-9.13-14 SSV). Zrazu tadiaľto, pozemským životom, už iba prechádzame. Už tu viac nie je náš domov – ten je v Nebi (Flp 3,20). Nie je tu viac ani náš život, ten je tiež s Kristom ukrytý v Bohu (Kol 3,3). Nie sme tu už viac doma, našim domovom je Božia rodina v Nebi (Ef 2,19). Tu, na zemi, sme už len pútnici a cudzinci na ceste do vlasti (1Pt 2,11). Nič viac nás tu už neláka, ani nedrží. Naopak, tak ako pred nami Pavol, „*túžim[er] zomrieť a byť s Kristom, a to by bolo oveľa lepšie*“ (Flp 1,23 SSV), než ešte kráčať tu dole, na zemi, veď pre nás zaiste „*žiť je Kristus a zomrieť zisk*“ (Flp 1,21 SSV). A tak nás už nezaujímajú veci a ambície tohto sveta, nezáleží nám viac na bohatstve, ani na sláve, na moci, na prestíži, na chvále, na peniazoch, na pohodlí, či na rozkošiach. S pomocou anjelov sa v Duchu Svätom učíme tomu jedinému potrebnému: umeniam, bez ktorých nemôžeme zasadiť na Trón nášho Otca v Nebi a ujať sa nášho Dedičstva! A tak odteraz jediné, na čom nám záleží, je to, aby sme sa stali „*pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske*“ (Ef 1,4 SSV), „*dokonalí a celkom zaujatí Božou vôľou*“ (Kol 4,12 SSV), ako sa na správnych synov Boha, dedičov Boha a spoluvládco Boha (Zjv 22,5) patrí! Na ničom inom už viac nezáleží! Ak sme raz naozaj uverili našej nádeji – ktorá úplne nevyhnutne a samozrejme vyplýva z viery v našu novú, Bohom danú *identitu* synov v Synovi, dedičov v Dedičovi – tak potom tento postoj je jediný normálny, jediný samozrejmy, jediný rozumný a logický a jediný, ktorý prichádza do úvahy!

Ako teda Jano uveril, že je potomkom a dedičom kniežat'a volturijského (= viera) a že ho vo Volture čaká trón a titul a bohatstvo a moc (= nádej) a preto úplne samozrejme začal žiť a konať podľa tejto nádeje (vykašľal sa na chalupu aj s jej kúpeľňou a gaučom a miesto toho sa začal učiť taliančinu, etiketu, diplomaciou a ekonomiku); takisto aj kresťan, ak uveril, že je synom Boha a jeho dedičom (= viera) a v Nebi na neho čaká Vlasť a Trón a Plnosť Života (= nádej), tak úplne samozrejme začne konať podľa tejto svojej nádeje: vykašle sa na veci tohto sveta (okrem toho nevyhnutného na prežitie potrebného minima), s ľahkým srdcom zahodí svoje doterajšie plány a ambície (moc, sláva, peniaze, rozkoš, pohodlie, zábava,...) a celou silou sa upne k tomu, aby sa dokonale pripravil na prevzatie svojho dedičstva v Nebi: na vzrast vo svätosti, v láske a v dokonalosti Božej. A tak, ako Jano sa nevie dočkať, kedy už konečne odcestuje do Volturie a tam začne svoj nový život a túži, aby sa tak stalo čím skôr; aj kresťan sa nevie dočkať, kedy konečne aj on bude dostatočne pripravený a bude môcť navždy odísť do svojej skutočnej Nebeskej Vlasti a túži (ako Pavol), aby to podľa

možnosti bolo čím skôr!

Podľa tejto *nádeje* poznať kresťanov. Bez nej kresťanstvo nejestvuje. Ak nájdete kresťanov, ktorí plačú za vecami tohto sveta, túžia po nich, boja s a smrťou a chcú žiť na zemi čo najdlhšie... potom je asi na mieste spýtať sa, či tými kresťanmi aj naozaj sú. Presne tak, ako to vnímali už apoštoli, keď znova a znova písali: „*Cudzoložníci, neviete, že priateľstvo s týmto svetom je nepriateľstvom s Bohom?! Kto teda chce byť priateľom tohto sveta, stáva sa nepriateľom Boha*“ (Jak 4,4 SSV); či „*Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nie je v ňom Otcova láska*“ (1 Jn 2,15 SSV). Práve Ján to vystihol: Ako by v nás mohla byť Božia láska k Božím veciam, ak plačeme po veciach pozemských, o ktorých platí, že „*nič z toho, čo je vo svete, ani žiadostivosť tela, ani žiadostivosť očí, ani honosenie sa bohatstvom, nie je z Otca, ale zo sveta.¹⁷ A svet sa pomínie, aj jeho žiadostivosť*“ (1 Jn 2,16-17 SSV)? A, naopak, ak milujeme Nebo a Božiu svätosť a Božie Svetlo a Boží Život... potom svet je pre nás už len *šedivým údolím*, už ním viac nie sme fascinovaní ani viac netúžime po jeho veciach. Naše srdce už je inde, je u Boha, je v Nebi, ako hovorí Ježiš: „*kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce*“ (Lk 12,34 SSV). A našim pokladom už nie je tento svet, je ním Nebo a Boh a spoločenstvo vyvolených, ktorí nás na tejto ceste predišli a ktorí sú našou opravdivou rodinou a čakajú na nás pred Trónom Otca (Zjv 7,9n). Tam je náš poklad a tam smeruje i naša láska. A tomu úplne samozrejme zodpovedá aj náš život, naše konanie, naše preferencie, túžby, všetko. A inak to ani byť nemôže – nie, ak sme uverili nádeji, ktorá plynie z viery!

Váš Inky